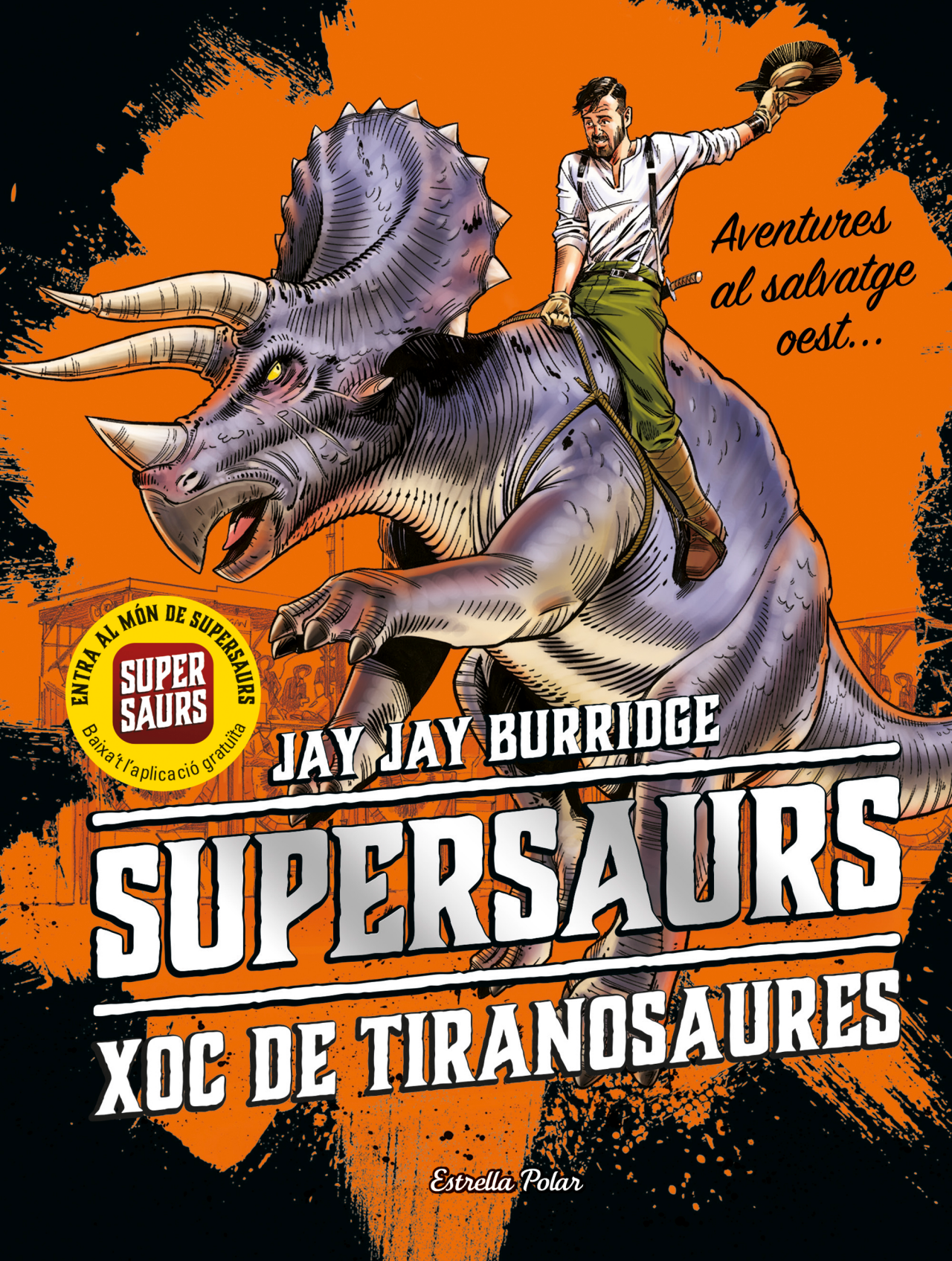

A man with a beard, wearing a white shirt, green pants, and a hat, is riding a large purple Triceratops. The Triceratops has yellow eyes and is running. The background is orange with black splatters.

*Aventures
al salvatge
oest...*

JAY JAY BURRIDGE

SUPERSAURS

XOC DE TIRANOSAURES

Estrella Polar

JAY JAY BURRIDGE

SUPERSAURS

XOC DE TIRANOSAURES

Estrella Polar

Estrella Polar
Col·lecció L'Illa del Temps

Títol original: *The World of Supersaurs. Clash of the tyrants*

© del text i de les il·lustracions: Supersaurs Limited, 2018

Il·lustracions de Chris West i Jay Jay Burridge

Reservats els drets morals de l'autor i de l'il·lustrador.

Publicat originalment en anglès per Supersaurs, un segell de Bonnier Zaffre, Londres

© de la traducció: Anna Puente Lluçà, 2019

© de les característiques d'aquesta edició: 2019, Edicions 62, S.A.

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: gener del 2019

ISBN: 978-84-9137-715-3

Dipòsit legal: B. 26.469-2018

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

La Grace i en Franklin

~ en Carter, el seu nen preciós ~

Koto Lama, Wokan, illes d'Aru,
província de Maluku, Indonèsia oriental, any 1921

La Grace Kingsley es va despertar enfebrada, amb un ble de cabells suats damunt del rostre. Va tenir la sensació que la cabana es balancejava d'una banda a l'altra, impregnada de l'aire humit i viciat que s'alçava a poc a poc després dels aiguats dels monsons.

Es va sentir un cop a la fina paret lateral de la cabana, feta de fulles de palmera i fusta. La Grace es va incorporar, parpellejant per evitar que la suor li entrés als ulls. El nadó dormia plàcidament al seu costat, amb el pit que se li movia rítmicament. El cel del capvespre es tenyia de carbassa intens i s'escolava per les esclotxes de les parets.

—Grace, estàs desperta? —va preguntar la Jara des del llindar de la porta mentre encenia un llum d'oli.

—Em penso que sí —va respondre ella. Es va agenollar sobre el llit dur i va acaronar la galta suau d'en Carter—. Ha tornat, en Franklin?

—Encara no. Tens gana? He preparat estofat de peix —li va oferir la Jara.

—Ara, no. Gràcies, Jara. La cabana... m'ha semblat que es movia.

—Eren en Junti i els altres quilosaures fent-ne de les seves. No sé com, però han aconseguit sortir del corral i s'han volgut ficar sota la cabana. Els saures estan molt juganers, avui. Mentre dormies, dos rhat rhiptus han entrat volant. Els he hagut de fer fora perquè no s'acostessin al nen.

El nadó embolcallat que dormia al costat de la Grace va sortir del somni profund i va obrir els ulls.

—Et deixo estar perquè li donis el pit —va dir la Jara amb un somriure afable, i va marxar.

Al cap de poc, els rajos de sol carbasses es van anar apagant. Se sentien veus procedents de fora. La Grace es va esforçar a entendre què deien, però parlaven en l'idioma local. De cop i volta, algú amb veu de tro va començar a parlar en anglès:

—Una altra vegada! Juro que he tancat la portella després de fer-los entrar la primera vegada. Què han fet, ara?

—S’han ficat sota la cabana. Potser han sentit el nadó i han intentat espia-lo —va bromejar la Jara.

—No diguis disbarats. El nen no ha plorat ni una sola vegada. Dubto que els quilosaures o la majoria dels nostres veïns sàpiguen que hi ha una criatura aquí. Alguna cosa els té atemorits. Saps què? He vist raptors d’ombra al límit forestal quan he marxat cap a Ciutat Nova. Mai no s’havien acostat tant a Ciutat Vella.

—He ficat els tritops banyacurta amb els quilosaures, però hauràs de comprovar que el corral estigui ben tancat —va dir la Jara—. En Franklin no és amb tu?

—Li he dit que es quedés al centre per gaudir del vespre i que havent tornat dormís d’una tirada a la casa de convidats. Quan he marxat, estava embrancat en una conversa profunda amb un altre occidental, un nou amic que ha fet, i brindava amb ell.

Tot d’una, la cabana va fer un sotrac cap endavant. Les ombres que projectaven els llums d’oli penjats a les parets van començar a dansar. En Billo va sortir com un esperitat, renegant sota la posta de sol.

—Para de refregar-te contra la meva cabana, saure dels nassos!
Va continuar grunyint en el dialecte local.

La Grace va tornar a centrar l’atenció en en Carter, el seu nen preciós, que en aquell moment tenia els braços lliures i els alçava per damunt del cap, estirant els músculs amb satisfacció després d’haver mamat, aliè a les baralles i els gralls de fora. Li va agafar les mans i va començar a cantar-li estrofes d’una vella tonada:

*Os brillant, pedra rutilant.
Criatura de dos esperits
amaga’t entre saures adormits
i un sauric s’acabarà alçant.*

* * *

Semblava que a Ciutat Nova hi anaven a parar visitants de tot el món. En Franklin va sentir una conversa en diverses llengües entre uns homes que jugaven a cartes darrere la barra.

—I vostè, d'on és, Lambrecht? —va preguntar al seu nou amic.

—De Königsberg, Prússia. I, sisplau, digui'm Lambert. És molt més fàcil.

—I menys germànic? Suposo que molta gent vol oblidar la guerra. Un dels meus millors amics, en Theo, encara té malsons després d'haver-hi lluitat.

—Sí, aquest és un motiu, però també m'hauria agradat triar-me el nom jo mateix. Lambrecht és avorrit. Però Carter... és fantàstic. Estic segur que l'espera una vida d'exploracions i aventures, ja l'hi dic ara —va fer en Lambert, alçant la copa—. Per en Carter.

En Franklin va fer un somriure d'orella a orella i va alçar la copa per brindar amb en Lambert.

—Per en Carter.

—Té fills, Lambert? —va preguntar en Franklin després d'abai-xar la copa.

L'home va brandar el cap.

—Cap.

—No li agraden o és que potser encara no ha trobat la dona ideal? —el va incitar en Franklin. Encara estava embriagat per l'eufòria de les darreres vint-i-quatre hores. Després d'haver sostingut el seu fill en braços per primera vegada, no li venia de gust seguir els protocols respectuosos de la societat distingida. Quan parlava amb un desconegut acostumava a desinhibir-se, un tret molt poc típic d'ell en altres circumstàncies.

L'home va deixar anar un sospir profund.

—No —va esbufegar—. Tinc una dona amb qui sóc molt feliç, però mai no hem tingut fills. Ja ens va bé així. El meu pare va ser... poc perfecte, per dir-ho d'alguna manera.

En Franklin estava intrigat.

—L'escolto —va dir, repenjan-se al respatllet de la cadira.

En Lambert va fer un silenci abans de començar la seva història.

—Jo tenia cinc germans més grans. De fet, un d'ells era el meu bessó. Tots eren més corpulents, més forts i més intel·ligents que jo, i el meu pare se'ls mirava amb molt bons ulls. Jo, en canvi, era malaltís i no vaig passar una infantesa gaire agradable. Em van enviar a respirar l'aire dels Alps tot sol. —En Lambert va fer un glop, perdut en els records—. El meu bessó va morir quan teníem set anys. Va ser un accident terrible. La meva mare va morir poc després. Dolgut, el pare em va carregar les culpes de la mort de la mare i em va enviar a un internat molt lluny, a Anglaterra. —Es va quedar amb la vista fixa a la copa—. Quan vaig tornar, ja fet un homenet, la meva família no em coneixia.

En Franklin no sabia què dir. Va tenir la sensació que no era adequat indagar més en la infantesa tràgica d'en Lambert. Es veia d'una hora lluny que la mort del seu bessó li havia marcat la vida.

—El meu pare no va fer cap esforç per coneixe'm —va continuar en Lambert, regirant-se a la cadira— i va deixar que fes la meva vida pel món mentre ell es dedicava a assegurar-se que la resta de fills ascendien a bons càrrecs dins del negoci familiar. Van anar a la guerra, però jo vaig arribar tard a l'allistament. Quan van tornar a casa, triomfants, el meu pare els va abraçar a tots... menys a mi. —En Lambert va alçar la vista amb un lleu somriure mentre en Franklin se l'escoltava amb atenció—. Malauradament per a ell, va haver de veure com tots els seus éssers estimats morien un per un. Els meus

germans van patir morts prematures, víctimes de tota mena de desgràcies. A la fi, el meu pare es va veure obligat a fer-me cas, perquè jo era l'únic que li quedava. Era un home desagradable. Explicava a tothom que tenia un fill inútil i que mai no faria res de bo, tot i que jo tenia el meu propi concepte de l'èxit. No va deixar de regentar el negoci familiar ni tan sols quan es va tornar vell i fràgil, però un dia la meva sort va canviar.

En Lambert va dreçar l'esquena i es va treure un paquet de cigarrets de la butxaca de la jaqueta. En va oferir un a en Franklin, però ell l'hi va rebutjar.

—La casa del meu pare es va incendiar, amb ell a dins —va dir en Lambert mentre acostava la flama blava de l'encenedor al cigarret—. Ho vaig heretar tot —va afegir amb un fil de veu mentre exhalava un remolí de fum—. Com que era el sisè fill, res no feia suposar que heretaria el títol nobiliari del meu pare, el de vescomte, però va resultar que el més dèbil els havia sobreviscut a tots.

En Lambert va remenar el cul de cervesa que li quedava a la copa i va alçar la vista per observar els torterols que s'alçaven cap a les bigues.

—Quin desastre —va murmurar en Franklin, que no sabia què dir. Sens dubte, era una història esgarrifosa. De cop i volta va saber valorar la seva infantesa i els pares afectuosos que li havien donat suport per perseguir els seus somnis. Quines ganes que tenia de presentar a la Bunty i en Sidney el seu nou nét! Va sentir una fiblada al cor en pensar en la petita Bea, a qui enyorava moltíssim. Tot i això, sabia que estava en bones mans.

En Lambert el va mirar i va somriure.

—Sí, va ser molt trist per a ells —va dir, picant l'ullet—, però no tant per a mi. Vinga, brindem pel naixement i la mort. —Van fer dringar les copes—. Pel naixement i la mort.

—Segur que deu haver trobat a faltar el seu bessó —va dir en Franklin quan la tensió es va haver rebaixat.

—No puc dir que enyori ningú de la meva família —va assegurar en Lambert amb posat estoic.

—El meu germà té dues filles bessones —va explicar en Franklin—. Són idèntiques. Jo tinc una altra filla, de dos anys. Es diu Beatrice, i viu a Anglaterra.

—No tingui més de dos fills —va bromejar en Lambert—. Així tindrà un ull per a cadascun.

En Franklin sentia la necessitat de compensar aquella història tan personal amb una revelació pròpia. Esperonat per la conversa sobre bessons, es va descordar un botó de la camisa i va treure un cordó de cuir gastat que li envoltava el coll.

—Miri això —va dir.

Penjant del cuir hi havia una pedra fosca molt peculiar que resplendia com un diamant sota la llum tènue. La va deixar damunt la barra, davant d'en Lambert, que es va quedar embadalit mirant aquella superfície hipnotitzadora.

—Ho vaig trobar als Estats Units. És un exemplar de dos penjolls iguals. Cadascun tenia una pedra i encaixaven entre si. Miri, en realitat és un os petit!

En Lambert va alçar el penjoll delicadament cap a la llum, que semblava que s'hi filtrés i l'il·luminés des de dins. Era una pedra negra, però alhora desprenia un tornassolat rosa i lila barrejat amb guspires de jade i turquesa.

—Déu meu, si que brilla! —va exclamar, perplex.

—Ja ho crec —va continuar en Franklin—. L'altre penjoll té l'altra meitat, i quan els ajuntes, formen l'os sencer. Són dues meitats de la mateixa cosa. Una i dues, ho entén?

En Franklin va fer un senyal amb el cap al cambrer perquè els servís una altra copa, mentre en Lambert continuava contemplant la peça amb fascinació. Tot d'una, va tornar a la realitat.

—Disculpi, però hi ha una cosa que no acabo d'entendre. Com és que només té un dels penjolls? Que no haurien d'anar junts?

—Encara no m'explico per què només en vaig agafar un —es va justificar en Franklin—. Alguna cosa m'hi va empènyer. L'havia de tenir.

En Lambert se'l va mirar amb cara de desconcert.

—O sigui que el va robar?

En Franklin va esclafir a riure.

—Suposo que n'hi podria dir així, però era evident que els propietaris anteriors no els farien servir més. Feia molt temps que els bessons havien mort. Com ja li he explicat —va continuar— sóc explorador, un caçador de tresors. Fins i tot el gran Howard Carter...

En pronunciar el nom del seu heroi va alçar la copa per brindar per ell. En Lambert el va imitar.

—Per en Carter!

Van fer dringar les copes.

—Fins i tot a l'home que va descobrir la tomba del gran faraó Tutankamon li deien «lladre de tombes» —va puntualitzar en Franklin—. Jo només intento descobrir el misteri d'aquest os i el secret que amaga.

En Lambert va examinar amb més detall aquell objecte estrany.

—Sembla màgic. De què està fet, de pedra o d'os?

—Fins i tot l'ha hipnotitzat a vostè! Amic meu, això no és una pedra normal i corrent ni un os normal i corrent. De fet, és totes dues coses.

—Com és possible? —va preguntar en Lambert, mentre en

Franklin li agafava l'objecte de les mans i l'alçava per tal que el darrer raig de sol del dia es reflectís a la superfície en un esclat de gupires.

—És una pedra semipreciosa que s'anomena «òpal» —va explicar en Franklin—. Darrerament n'han trobat unes quantes com aquesta a Austràlia, als altiplans on cauen els llampecs. Hi vaig anar per veure-ho.

—O sigui que és una pedra —va corroborar en Lambert.

En Franklin va assentir amb el cap.

—Sí, però alhora és un os de dinosaure fossilitzat i convertit en òpal.

En Lambert se'l va mirar amb el front arrufat, confós.

—Com pot ser que un os es converteixi en òpal?

—Això és exactament el que vull descobrir —va exclamar en Franklin, encantat que se li hagués presentat l'oportunitat de parlar de la seva obsessió—. I encara més important... com és que es comerciaven per tot el món? I com és que aquest en particular..., bé, aquesta meitat... va acabar als Estats Units fa centenars o potser milers d'anys?

—Tinc el pressentiment que m'ho explicarà i que necessitarem una altra copa —va dir en Lambert, fent un gest al cambrer.

L'home hi va anar i els va reomplir les copes mentre en Franklin xerrava.

—Resulta que aquest objecte es coneix amb el nom de «pedra clau dels sàurics», tot i que alguns textos molt antics s'hi refereixen com a «os clau» —va continuar—. Tant se val, si és una pedra o un os.

—Se suposa que he de saber què és un os clau o una pedra clau? —va preguntar en Lambert.

—No. I, de fet, em penso que hi ha molt poca gent al món que sàpiga que això hauria d'estar custodiat per un sàuric —va xiuxiuejar en Franklin, amb el cap cot—. És un secret molt ben guardat.

Va picar l'ullet i va fer el gest de tocar-se el nas, però va fallar dos cops. Els licors locals ja començaven a fer efecte.

—Continuï —va demanar en Lambert, intrigat.

—No queda gran cosa de l'Imperi Sàuric —va dir en Franklin—. S'estenia per tots els territoris civilitzats del món, però va desaparèixer fa milers d'anys. Les altres cultures i religions el van anar absorbint, fins que al final només en van quedar llegendes. Tanmateix, es conserven uns quants objectes de l'Imperi Sàuric, gràcies a l'orde secret dels sàurics.

—Impressionant —va murmurar en Lambert—. I què fa exactament aquesta pedra clau?

A en Franklin se li van il·luminar els ulls. Estava embalat i no va poder evitar continuar.

—Té un poder estrany. Em penso que depèn del propietari, perquè en cada cas actua diferent. L'únic punt en comú és que els sàurics, que solien dur-les al damunt, vivien molts i molts anys. Un dia donaré aquesta pedra clau al meu fill, en Carter.

En Lambert va fer una pipada al cigarret.

—Molt interessant —va dir, abans de treure el fum a poc a poc.